

Arrest

nr. 113 121 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 juni 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat H. VANDER VELPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 februari 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse partner.

1.2. Op 16 augustus 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 20 maart 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoekster betekend op 29 mei 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. Voorna(a)m(en): N. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,1° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie wanneer er een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben..

Gelet op de beslissing van Vreemdelingenzaken, bureau Lang Verblijf EU, dd. 30.11.2011, waarbij het verblijf van de partner, A.N., werd ingetrokken;

Gelet op het feit dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de partner van betrokkene sinds 29.02.2012 werd afgevoerd wegens verlies op verblijfsrecht ingevolge voornoemde beslissing van Vreemdelingenzaken;

Gelet op af het voorgaande wordt geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,1° van toepassing is op de betrokkene en dat het verdere verblijf van de betrokkene in het Rijk niet meer gerechtvaardigd is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft"*.

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekster betoogt in haar synthesesemorie als volgt:

"Verzoekster beroept zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van administratieve rechtshandelingen omdat de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid en maatschappelijke integratie een beslissing van bestuurs-handeling uitmaakt die in casu niet afdoende en niet correct is gemotiveerd.

Verzoekster verwijst mbt. de uitdrukkelijke motiveringsplicht nog naar relevante rechtspraak van het Hof van Cassatie, meer bepaald een arrest van 12 mei 1932 waarin het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborgtegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166.)

Verzoekster verwijst ook naar artikel 149 van de Grondwet dat dit principe waarborgt.

Verzoekster verwijst tevens naar artikel 42 quater §1,5° van de vreemdelingenwet dat bepaalt: (...) Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.(...)

Verzoekster is van mening dat verweerster bij het nemen van haar beslissing geen socio-economisch onderzoek heeft gedaan en in die zin haar beslissing dus gebrekkig motiveert.

Verweerster bepaalt in haar repliekmemorie dat verzoekster verkeerdelijk verwijst naar artikel 42 quater§1,70 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meldt dat dit klopt, doch dat er sprake is van een materiele vergissing. Zij bedoelt in haar inleidend verzoekschrift uiteraard dat er sprake is van een schending van artikel 42 quater §1, °5 en niet artikel 42 quater §1, °7 vreemdelingenwet.

Verweerster verwijst in haar repliekmemoirie naar een socio-economisch onderzoek bepaalt in artikel 42 ter §1, alinea 4 vreemdelingenwet. Dit artikel heeft echter betrekking op de beslissing tot intrekking van een verblijfkaart van een familielid van een Unieburger dat zelf een unieburger is.

In casu is verzoekster geen Unieburger, doch een derdelander waardoor artikel 42 quater §1/5 van de vreemdelingenwet op haar van toepassing is en niet artikel 42 ter§1/ alinea 4 vreemdelingenwet.

Artikel 42 quater §1,05 bepaalt dat verweerster alvorens een beslissing tot intrekking van een verblijfskaart te nemen een socio-economisch onderzoek moet voeren.

Verweerster meldt in haar repliekmemoirie dat per schrijven van 8.06.2012 verzoekster werd uitgenodigd alle nuttige documenten te overhandigen en dit binnen de 30 dagen. Volgens verweerster werden deze documenten pas op 7 .09.2012 overhandigd zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden.

Uit stuk 2 van het stukkenbundel van verzoekster blijkt nochtans zeer duidelijk dat verzoekster werd uitgenodigd op 04.09.2012 en dat een nieuwe afspraak voor overhandiging van de desbetreffende stukken was ingepland op 07.11.2012 en niet 07.09.2012. (cfr. stuk 2 stukkenbundel).

De stukken werden dan ook wel degelijk TIJDIG overgemaakt aan het loket vreemdelingenzaken!!

Dat desondanks verweerster met deze informatie geen rekening heeft gehouden in het nemen van haar beslissing wat een schending uitmaakt van wat een schending uitmaakt van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 42 quater §1, °5 Vreemdelingenwet.”

2.2. Verwerende partij betoogt in haar nota als volgt aangaande verzoeksters eerste middel:

“In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 42quater, §1, 7° van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt dat zij op 7 november 2013 (wellicht wordt 2012 bedoeld en betreft het dus een materiele misslag) een hele reeks documenten heeft overgemaakt aan de gemeente in het kader van het socio-economisch onderzoek. Er werd met die documenten geen rekening gehouden.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat haar geen artikel 42quater, §1, 7° van de vreemdelingenwet bekend is. De vordering is in zoverre onontvankelijk, nu verzoekster verwijst naar een onbestaande rechtsregel.

Verzoekster werd per schrijven d.d. 8 juni 2012 uitgenodigd alle nuttige documenten in het licht van een socio-economisch onderzoek in de zin van artikel 42ter, §1, alinea 4 van de vreemdelingenwet, binnen de dertig dagen over te maken. Zij werd, naar eigen zeggen op 4 September 2012 in kennis gesteld van die brief (prima facie blijkt uit het administratief dossier een kennisgeving op 7 September 2012). Verzoekster maakte slechts op 7 november 2012 een hele reeks documenten over, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. Artikel 42quater, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° (...)

3° (...)

4° (...)

5° (...)

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.5. Waar verzoekster in haar synthesesmemorie de schending van artikel 42quater, §1, 5° van de Vreemdelingenwet opwerpt, gaat de Raad ervan uit dat dit een materiële vergissing betreft. Uit haar betoog en gelet op de vaststelling dat verzoekster in haar synthesesmemorie net als in haar verzoekschrift de tekst van artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet aanhaalt, maakt de Raad op dat verzoekster de schending van deze laatste bepaling beoogt op te werpen.

2.6. Verwerende partij verwijst in haar nota naar *“artikel 42ter, §1, alinea 4 van de vreemdelingenwet”*. De Raad volgt verzoekster in haar betoog dat deze bepaling in casu niet van toepassing is, daar artikel 42ter van de Vreemdelingenwet handelt over familieleden van een burger van de Unie die zelf een burger van de Unie zijn en verzoekster geen burger van de Unie is.

2.7. Verzoekster betwist niet dat een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van haar Nederlandse partner. Kernbetoog van verzoekster is dat verwerende partij heeft nagelaten om *“een socio-economisch onderzoek [te] voeren”* overeenkomstig artikel 42quater, §1 in fine van de Vreemdelingenwet en in die zin te motiveren. Kernbetoog van verwerende partij is dat geen rekening kon worden gehouden met de door verzoekster neergelegde documenten nu deze niet tijdig werden overgemaakt.

2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op 8 juni 2012 een schrijven richtte aan de burgemeester van de stad A., waarin verzocht werd *“de brief in bijlage”* te willen betekenen aan verzoekster. In deze bijlage wordt gesteld: *“(…) In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42ter, §1, alinea 4 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins - en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong’, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats. U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 30 dagen na de betekening van dit schrijven. (…)”*

2.9. Verwerende partij stelt in haar nota dat verzoekster op 4 of 7 september 2012 in kennis werd gesteld van bovenvermelde vraag om bijkomende inlichtingen. Nu blijkt dat verzoekster over een termijn van 30 dagen beschikte om de gevraagde documenten over te maken, gaat verwerende partij er derhalve van uit dat de termijn om deze inlichtingen te bezorgen afliep op 4 of 7 oktober 2012. Uit het administratief dossier en uit stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt evenwel dat het in punt 2.8. bedoelde schrijven pas op 7 november 2012 aan verzoekster werd betekend. Eveneens blijkt het administratief dossier werden de bijkomende inlichtingen op 7 november 2012 gefaxt naar verwerende partij, zodat verwerende partij niet dienstig kan aanvoeren dat verzoekster *“slechts op 7 november 2012 een hele reeks documenten over[maakte], zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden”*. Verzoekster kan dan ook gevolgd worden in haar in punt 2.7. bedoelde betoog.

De formele motiveringsplicht werd geschonden. Het eerste middel is gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van het tweede middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring ervan, wordt dit middel niet besproken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA